

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.027/2023/6.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Dobra Zita ügyvéd (Cím4) által képviselt Felperes Cím2. szám alatti lakos felperesnek, a Dr. Ugrin Tamás Ügyvédi Iroda (Cím5; eljáró ügyvéd. Dr. Ugrin Tamás) által képviselt Alperes Cím1. szám alatti székhelyű alperes ellen, szolgálati elismerés kifizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 9.M.70.176/2022/5. számú ítélete ellen az alperes által 6. alszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 106 347 (egyszázhaty-ezer-háromszáznegyvenhét) forint ügyvédi képvisellel felmerült másodfokú perkölséget.

Megállapítja, hogy a 340 312 (háromszáznegyvenezer-háromszáz-tizenkettő) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

AZ ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint a felperes 1983. szeptember 14-én létesített a (egészségügyi intézmény 1)ban közalkalmazotti jogviszonyt radiológus szakorvosként, majd 2020. március 1-től – 2013. augusztus 14-ig a miskolci (egészségügyi intézmény 2)ban ugyancsak közalkalmazottként dolgozott radiológus szakorvos munkakörben. Ezt követően, 2013. augusztus 15-től munkaviszonyban állt az alperessel, mely 2021. március 1. napjával egészségügyi szolgálati jogviszonnyá alakult.

Röntgen-ultrahang szakorvosi munkakörben a munkavégzésének helye a (egészségügyi intézmény 3)ban volt, a perindításkori távolléti díja havi bruttó 1 417 967 forint volt.

[2] Az egészségügyi szolgálati munkaszerződés 2. pontja szerint a felperes, mint munkavállaló 37 év 5 hónap 14 nap időtartamú egészségügyi szolgálati jogviszonnyal rendelkezik. A munkaszerződés 4. pontjában rögzítették, hogy a szolgálati elismerésre jogosító jogviszonyának kezdete 1983. szeptember 16.

[3] Az alperes a 30 éves szolgálati idejére tekintettel szolgálati elismerést nem fizetett a felperesnek, az erre irányuló megkeresései eredménytelenek maradtak.

[4] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg részére a 30 éves szolgálati elismerés címén bruttó 4 253 901 forintot, ennek 2022. január 1. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint a perrel felmerült perköltségét.

[5] Keresetét az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény (a továbbiakban: Eszjtv.) 2021. december 2. napjától hatályos 9. § (1) és (2) bekezdéseire, valamint az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyek szolgálati elismerésével kapcsolatos egyes intézkedésekről szóló 664/2021. (XII.01.) 664/2021. (XII.01.) Korm.rendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 2021. december 2-án hatályos 1. §-ára, valamint 2. § (1) bekezdésére alapította.

[6] A felperes álláspontja szerint az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttével a Kormányrendelet 1. §-a alapján számított szolgálati idő több mint 37 év volt, ami meghaladta a 30 éves szolgálati elismerésre jogosító, az Eszjtv. 9. § (2) bekezdésében meghatározott időt, így jogosult a háromhavi illetménynek megfelelő szolgálati elismerésre. A jogosultságot kizáró okok, melyeket a Kormányrendelet 2. § (2) és (6) bekezdései szabályoznak az esetében nem állnak fenn, nem áll több egészségügyi szolgálati jogviszonyban, így rá a Kormányrendelet 2. § (4) és (5) bekezdései sem vonatkoznak. A követelése esedékessége kapcsán rámutatott arra, hogy a Kormányrendelet 2. § (3) bekezdése alapján 2021. december 31-ig köteles lett volna a számára kifizetni az alperes a háromhavi illetményének megfelelő 30 éves szolgálati idő után járó anyagi elismerést.

[7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségében való marasztalását kérte.

[8] Az alperes a keresetben hivatkozott tényállításokat és annak összecszerűségét nem vitatta, így a felperessel egyezően adta elő a jogviszony létrejöttének és tartalmának

lényeges elemeit és nem vitatta, hogy az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttkor a felperes rendelkezett az általa hivatkozott szolgálati idővel. A kereset elutasítását azért kérte, mert a felperes a jogviszony létrejöttkor már több mint 30 év szolgálati idővel rendelkezett, azaz a jogviszony keletkezésének időpontjában a felperes szolgálati ideje meghaladta az elismerésre jogosító időtartamot. A Kormányrendelet szerint a kifizetési kötelezettség szempontjából a releváns időpont a jogviszonyváltás időpontja. A jogszabály helyes értelmezése szerint az elismerésre csak azok jogosultak, akiknek a szolgálati elismerésre jogosító jogviszonya az egészségügyi jogviszony létesítését követően érte el vagy haladta meg az egyes szolgálati elismerésre jogosító fokozatokban szereplő időtartamokat, a jelen esetben a 30 évet. Mivel a felperes szolgálati viszonyának ideje nem 2021. február 28. vagy 2021. március 1. után érte el vagy haladta meg a 30 évet, hanem már előtte, ezért neki a jogszabály helyes értelmezésének következményeképpen nem áll fenn alapos igénye a szolgálati elismerésre.

[9] Hivatkozott arra, hogy 13. havi fizetést minden évben fizetett a felperesnek, jubileumi jutalom-fizetésre pedig erre vonatkozó jogszabály hiányában nem volt köteles, így ilyet nem is fizetett a felperesnek.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek bruttó 4 253 901 forint 30 évi szolgálati elismerést és ennek 2022. január 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 212 700 forint perköltséget és megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült 255 200 forint eljárási illeték az állam terhére marad.

[11] Az elsőfokú ítélet indokolásában a bíróság felhívta az Eszjtv. 9. § (1)-(2) bekezdéseit és a 2022. június 1-től hatályos (3)-(9) bekezdéseit, valamint a 20. § (1), (2) bekezdését, a Kormányrendelet 1-2. §-ait és ennek kapcsán kifejtette, hogy a felperes 2021. március 1-jén – tehát az egészségügyi szolgálati jogviszonya létesítésnek napján – már 37 év 5 hónap 14 nap egészségügyi szolgálati jogviszonnyal rendelkezett, azaz ekkor már rendelkezett 30 évi szolgálati elismerésre jogosító egészségügyi szolgálati jogviszonnyal, és a Kormányrendelet 2. § (4), (6) és (7) bekezdéseiben taglalt kizáró okok pedig a felperes esetében nem állnak fenn.

[12] Rámutatott arra, hogy a felperes jubileumi jutalmat korábbi jogviszonyaiban nem kapott a 30 éves szolgálati idejére tekintettel, az Eszjtv. szerinti szolgálati elismerés pedig nem feleltethető meg a felperesnek évente kifizetett 13. havi fizetéssel, mivel az nem állt összefüggésben a felperes szolgálati jogviszonya tartamával. Álláspontja szerint, mivel a felperes az egészségügyi szolgálati jogviszonya létesítésekor is rendelkezett a 30 év szolgálati idővel, ezért jogosult az emiatt a jogszabály szerint járó elismerésre. Az alperes 2021. december 31-ig nem fizette meg a felperesnek a 30 év szolgálati elismerést, annak ellenére, hogy erre a Kormányrendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja alapján köteles lett volna, ezért az ezt követő naptól késedelmi kamatban is marasztalta az alperest az egészségügyi szolgálati

jogviszonyban is irányadó, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvénynek (a továbbiakban: Mt.) 31. §-a alapján alkalmazandó a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-a alapján.

[13] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte annak megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását, valamint a felperes első-, másodfokú perköltségében történő marasztalását. A fellebbezés indokolásában, annak tartalma szerint továbbra is vitatta a követelés jogalapját. Hivatkozása szerint az ítélet „kulcsát” jelentő jogszabályhely a Kormányrendelet 2. § (1) bekezdése, melynek alkalmazásával kapcsolatban nyomatékkal azt hangsúlyozta, hogy a szolgálati elismerés csak annak jár, aki a meghatározott szabályok szerint megállapított szolgálati időt az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően éri el vagy haladja meg. A felperesnek azonban az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttkor már 7 évvel több mint 30 év szolgálati ideje volt, azaz a 30 éves jogosító időt nem az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően érte el, vagy haladta meg. A felperes szolgálati ideje 2021. február 28-i állapothoz képest 37 év 5 hónap 13 napról másnapra, tehát 2021. március 1-jére 37 év 5 hónap 14 napra változott, az új számítási mód nem eredményezett az esetében szolgálati idő növekedést, így egyik elismerésre jogosító fokozatot sem érte el, vagy haladta meg akkor.

[14] Álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróság következtetése és szemben áll a jogszabály egyértelmű megfogalmazásával, mert kiterjesztően és a szövegszerű normával ellentétes eredményre vezető módon értelmezi a Kormányrendeletet, illetve azon belül is azt, hogy „a jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta a tényleges jogosító idő a jogszabály szerinti szolgálati időt”, jelen esetben a 30 évet.

[15] A fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság tévesen vezeti le a felperes jogosultságát abból a tényből, hogy korábban a felperes nem kapott jubileumi jutalmat. Ez utóbbival kapcsolatban hivatkozott arra, hogy sem az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.), sem a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) nem rendelkezett arról, hogy az alperesnek jubileumi jutalmat kellene fizetni a felperes felé, tehát tényként megállapítható, hogy sem az Eszjtv., sem a kapcsolódó Kormányrendelet hatályba lépése előtt a felperesnek nem járt semmilyen jogcímen a munkaviszonyban töltött idővel összefüggő jutalom, elismerés vagy juttatás.

[16] Hangsúlyozta, hogy a felperesnek a Kormányrendelet szerint akkor járt volna az Eszjtv.-ben rendszeresített szolgálati elismerés, ha 2021. február 28-án figyelembe vehető szolgálati ideje az Eszjtv. és az Eszjtv. vhr., valamint a Kormányrendelet valamelyik rendelkezése nyomán bevezetett új számítási módra tekintettel 2021. március 1-jén vagy ezt követően érte volna el, vagy haladta volna meg a figyelembe vehető szolgálati időt. A felperes szolgálati elismerésre jogosító ideje azonban nem a jogviszonyváltás miatt haladta meg az elismerésre jogosító időt, hanem a rá vonatkozó, fent hivatkozott szabályok miatt ez már évekkorábban megtörtént és az alperes is ilyenként tartotta a szolgálati idejét számon.

Ekként visszamenőleges fizetési kötelezettséget jelentene az Eszjtv. és a kapcsolódó Kormányrendelet szabályainak az elsőfokú bíróság által alkalmazott értelmezése.

[17] Hivatkozott az alperes továbbra is arra, hogy a szolgálati elismerésre jogosult munkavállalói részére kifizette állami keretből a szolgálati elismerést, mindösszesen közel 200 000 000 forintot, tehát a jogszabályban foglalt kötelezettségének a kijelölt munkavállalói kör részére eleget tett.

[18] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[19] Az alperes szolgálati idő-számítást illető értelmezési módszerével nem értett egyet. Az alperes álláspontja szerint tévedésben van, amikor állítja, hogy a felperes jogviszonyai összeszámítására már 2012-ben sor került, ezért nem áll fenn az a helyzet, hogy az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttével a felperesi jogviszonyokat egybe kell számítani, és ebből következően a Kormányrendeletben rögzített „meghaladta” feltétel sem következhetett be az egészségügyi szolgálati jogviszony létesítését követően. Az egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idő fogalmát az Eszjtv. vezette be, ezért a korábbi jogviszonyokban töltött időkkel nem azonos. Amikor létrejött az említett jogviszony, a munkáltatók meghatározták az Eszjtv.-ben és az egyéb jogszabályokban foglaltakra figyelemmel a munkavállalók egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idejének mértékét, amely nemcsak az illetmény megállapításának, hanem a szolgálati elismerés juttatásának is alapjául szolgált. Ez pedig a perben egyébként nem vitásan a felperes esetében 37 évet meghaladó időt tett ki. A jogviszonyban töltött időt maga az alperes is csak a nála fennálló munkaviszony alapján számította, figyelemmel arra is, hogy a munkaszerződés 11. pontjában a végkielégítés számítása szempontjából annak kezdetét 2017. október 12. napjánban jelölte meg. Végezetül pedig rámutatott arra, hogy 2021. március 1-jén az alperes az ő esetében is megállapította az egészségügyi szolgálati jogviszonyban eltöltött időt, mégpedig helyesen 37 év 5 hónap 14 napban, sőt, a munkaszerződés 4. pontjában a szolgálati elismerésre jogosító jogviszony kezdeteként 1983. szeptember 16. napját jelölte meg.

[20] Vitatta a fellebbezésnek a jubileumi jutalommal kapcsolatos hivatkozásait, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság csak azért rögzítette, hogy nem részesült az alperesnél jubileumi jutalomban, mert vizsgálta a Kormányrendeletben rögzített, a szolgálati elismerésre jogosultságot kizáró körülményeket. Az utóbbi körülményt pedig nemlegesen állapította meg, amely ugyancsak helyes ténybeli következtetés volt. Hivatkozott továbbá arra, hogy a perben nincs relevanciája annak, hogy 13. havi illetményben részesült az alperesnél, a perben érvényesített jogintézmény, illetve a most hivatkozott semmilyen módon nincs összefüggésben egymással.

[21] A keresetnek helyt adó ítélet visszamenőleges fizetési kötelezettséget nem írna elő, mint ahogyan arra a fellebbezés utalt, a Kormányrendelet 2. § (1) bekezdésében írt szolgálati elismerésre jogosultságot meghatározó rendelkezésből, azon belül is a „meghaladta” fordulatból ugyanis egyértelműen az következik, hogy a korábbi időpontban bekövetkezett jogosultság miatt keletkezett fizetési kötelezettséget a jogalkotó annak a munkáltatónak a terhére, akivel az adott munkavállaló a Kormányrendelet hatálybalépésekor egészségügyi szolgálati jogviszonyban állt.

[22] Az ítéltábla a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt megalapozatlannak találta.

[23] Ennek során elsődlegesen hivatalból vizsgálta a Pp. 379. § és 380. §-ában szabályozott kötelező hatályon kívül helyezésre okot adó körülmények esetleges fennállását, ilyen körülményt viszont nem észlelt, és ilyenre az alperes sem hivatkozott, így a fellebbezést a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján érdemben bírálta el. Az ítéltábla ennek során nem lépte át a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátait (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése), olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt (Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései). Ennek megfelelően nem érintette az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét, azaz hogy az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttékor a felperes 37 év 5 hónap 14 nap időtartamú egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idővel rendelkezett; a kereset összecszerűségét és az összecszerűséget alátámasztó tényállási elemeket.

[24] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékok és egyéb peradatoknak az egybevetésével, azok egyenként és összességében történő értékelésével helyesen állapította meg és egyetértett az abból levont jogkövetkeztetéssel is. Az alperes fellebbezésében írtakra tekintettel az ítéltábla az alábbiakra kíván rámutatni.

[25] Az ítéltáblának a per érdemi eldöntése és ekként a fellebbezés elbírálása kapcsán abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy, és jelen esetben a felperes – aki bár nem vitásan 30 évet meghaladó egészségügyi szolgálati jogviszonnyal rendelkezett e jogviszony létrejöttének időpontjában, de éppen emiatt nem e szolgálati jogviszony létrejöttét követően érte el és haladta meg a fokozatra jogosító 30 éves időt, hanem már azt megelőzően – az jogosult-e a szolgálati elismerésre.

[26] Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott Eszjtv. 9. § (1) bekezdése szerint a 25, 30, illetve 40 évi egészségügyi szolgálati jogviszonnyal rendelkező egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek szolgálati elismerés jár, az Eszjtv. 9. § (2) bekezdés b) pontja

szerint pedig a szolgálati elismerés 30 év jogviszony esetén háromhavi illetménynek megfelelő összeg.

[27] A Kormányrendelet 2. § (1) bekezdése kimondja, hogy ha az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek az 1. § alapján figyelembe vehető időtartam alapján számított szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően *elérte vagy meghaladta* a szolgálati elismerésre jogosító – az Eszjtv. 9. § (2) bekezdésében meghatározott – időt, az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy – a (4), (6) és (7) bekezdésben foglaltak figyelembevételével – jogosult a szolgálati elismerésnek, az így megállapított szolgálati idő szerinti fokozatára.

[28] Az ítéltábla álláspontja szerint már a jogszabály nyelvtani szövegezéséből sem lehet arra következtetni, hogy a jogszabály kizárólag azoknak a munkavállalóknak állapít meg szolgálati időhöz fűződő anyagi természetű elismerésre való jogosultságot, akik a törvény szerinti fokozatban szereplő időt, a konkrét esetre vonatkoztatva a 30 évet az egészségügyi szolgálati jogviszonyuk keletkezése *után* érik el. Amennyiben a jogalkotó szándéka erre irányult volna, úgy nem az „*elérte vagy meghaladta*” kifejezést használta volna, hanem kizárólag az *elérte* kifejezést. A jogalkotó azonban nem csak az *elérte* kifejezést alkalmazta, hanem kiegészítette egy további jogi ténnyel, a *meghaladta* kifejezéssel. Mindebből az következik, hogy az *elérte, vagy meghaladta*, mint jogszabályban szabályozott jogi tény két különböző tartalommal kell, hogy bírjon. A meghaladta kifejezéssel az ítéltábla álláspontja szerint éppen a felperes esetét szabályozta, tehát azt, amikor az egészségügyi szolgálati jogviszonynak már a létrejöttékor is fennállt a jogszabályi feltétel, azaz a több mint 30 év jogosító idő.

[29] Rámutat az ítéltábla arra is, hogy a jogszabályi rendelkezésekből az nem volt kiolvasható, hogy a jogalkotó különbséget kívánt volna tenni azok között az egészségügyben dolgozók között, akik régóta jogviszonyban állnak állandó jelleggel ugyanazzal az egészségügyi intézménnyel azokhoz képest, akik eddig más – korábban el nem ismert – jogviszony keretében, vagy más intézményekben végeztek olyan tevékenységet, melyet most szolgálati időként el lehet ismerni. Az pedig végkép nem olvasható ki a jogszabályokból, hogy bármelyiküket előnyben kívánta volna részesíteni a másikkal szemben a szolgálati elismerés során. Az alperesi jogértelmezés azzal a gyakorlati következménnyel járna, hogy a Kormányrendelet hatálybalépésekor, illetve az Eszjtv. által létrehozott új jogintézmény az egészségügyi szolgálati jogviszony keletkezésének időpontjakor azok a személyek, akik 30 évnél kevesebb szolgálati idővel rendelkeznek, a későbbiekben jogosulttá válnának a szolgálati elismerésre, míg azok, akik ekkor ezt meghaladó, tehát több mint 30 év valós és tényleges szolgálati idővel rendelkeztek, nem lennének ennek az igénynek alanyi jogosultjai.

[30] A fentiekén túl ennek a jogértelmezésnek a helyességét támasztja alá a Kormányrendelet egy további rendelkezése. A 2. § (3) bekezdés a) pontja ugyanis szó szerint úgy szól, hogy az (1) és (2) bekezdés alapján megállapított szolgálati elismerést az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy részére 2021. december 31. napjáig kell kifizetni, *ha a jogosultság megállapításához szükséges szolgálati idővel* – az (1) és (2)

bekezdésben foglaltak figyelembevételével – *már a rendelet hatálybalépésekor rendelkezett* az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy. Ez a jogszabályi rendelkezés is teljesen egyértelműen arra utal, hogy maga a jogalkotó is úgy ítélte meg, hogy azoknak a személyeknek is jogosultságot kíván alapítani a szolgálati elismerésre, akik a Kormányrendelet hatálybalépésekor már rendelkeztek az említett jogosító szolgálati idővel.

[31] Ez teljesen egybevág a Kormányrendelet 2. § (1) bekezdésének már elemzett értelmezésével, a két jogszabályi előírás ugyanis csak így van belső összhangban egymással, ellenkező esetben teljesen ellentétes tartalmú és teljesen ellentétes jogalkalmazásra vezető normák lennének.

[32] Ezt a jogértelmezést fejtette ki egyébként már a Debreceni Ítéltábla egy korábbi döntésében (Mf.I.50.016/2023/9.), a jelen perrel lényegében azonos tényállásból eredő és arra a jelen jogi vitában is irányadó jogszabályok értelmezése kapcsán. Az említett döntésben az ítéltábla rámutatott arra, hogy a Kormányrendelet 2. § (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azok az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló foglalkoztatottak is jogosulttá váltak a szolgálati elismerésre, akik az ahhoz szükséges szolgálati időt az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét *megelőzően elérték*, ezáltal a szolgálati jogviszony létrejötte után már meg is haladták azt.

[33] Az ítéltábla nem csak a Kormányrendeletben írtakat, hanem az Eszjtv. 2021. évben hatályos, és a 2022. június 1. napjától hatályos szabályait is értékelte. Utóbbit azért, mert a veszélyhelyzet megszűnését követően a jogalkotónak lehetősége volt arra, hogy a veszélyhelyzet idején meghozott rendeleteket a törvényi szabályozásba beemelje. Jelen esetben az volt megállapítható, hogy a Kormányrendelet szövegezése csak részben került át. Mindez a bíróság értelmezésében azt jelenti, hogy maga a jogalkotó is csak átmeneti szabályként kívánta alkalmazni a Kormányrendeletet azon esetekben, amikor a 2021. március 1. napján bekövetkező jogviszonyváltások miatt az új szolgálati idő számítás miatt kialakult helyzetet tudja kezelni. A Kormányrendelet szabályai alapján az elszámolásnak 2021. december 31. napjáig meg kellett történnie. Erre az Eszjtv. sem 2022. június 1. előtt, sem után nem tartalmazott rendelkezést, már csak annyit mond ki 2022. június 1. napjától, hogy a szolgálati elismerés a (2) bekezdés szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idő betöltésének a napján esedékes (Eszjtv. 9. § (3) bekezdése).

[34] A felperes fellebbezési ellenkérelmében hivatkozottak atekintetben alaposak, hogy a per eldöntése szempontjából semmilyen jelentősége nincs annak a körülménynek, hogy nem kapott a felperes jubileumi jutalmat korábban – a felperes sem erre hivatkozott a keresetében és az ítélet sem ezen alapult -, mint ahogy ugyanezen oknál fogva annak sincs, hogy nem vitásan a felperes évente 13. havi illetményben részesült. Utóbbi a szolgálati elismerésre való jogosultságot nem zárja ki, az előbbi pedig csak azért vizsgálta az elsőfokú bíróság, mert annak ténybeli fennállása alapján lehetett volna a jogosultságot kizáró körülmény, amelyre egyébként helytállóan az elsőfokú ítélet utalt is.

[35] Ugyancsak nem foghatott helyt a fellebbezésnek a visszamenőleges fizetési kötelezettséggel kapcsolatos vélekedése, ugyanis a jogalkotó fogalmilag visszamenőleges körülményekre alapított az Eszjtv. 9. §-ával alanyi jogot, hiszen az a szolgálati idő, amely a jogszabályban elismerésre került, értelemszerűen csak a múltban, a jogszabály megalkotásához képest korábban következhetett be azoknak a munkavállalóknak az esetében, akik már a jogszabály megalkotását megelőzően is olyan tevékenységet végeztek, amelyet végzők esetére az Eszjtv. megalkotta az új jogviszonyt, azaz az egészségügyi szolgálati jogviszonyt.

[36] Így tehát nem helytálló az ezzel kapcsolatban kifejtett fellebbezési álláspont: nem az ítélet teremt visszamenőleges kötelezettséget, hanem a jogszabály teremt múltbeli, múltban bekövetkezett körülményekre tekintettel, de a jövőre nézve alanyi jogot.

[37] A perben és így a fellebbezés elbírálása kapcsán sincs annak a körülménynek sem jelentősége, hogy milyen személyi körnek fizetett az alperes szolgálati elismerést és hogy ebben a felperes – egy nyilvánvalóan téves jogértelmezés folytán – nem szerepelt, mert a jogvita eldöntésében az alperes jó vagy rosszhiszeműsége semmilyen módon nem játszott szerepet.

[38] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján, a Pp. 383. § (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[39] A fellebbezési eljárásban az alperes peresztes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján viseli a pernyertes felperes ügyvédi képviselettel felmerült munkadíjból álló perköltségét, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontja szerint és áfamentesen állapított meg, figyelemmel a felperesi képviselő perköltség felszámításának tartalmára.

[40] A költségmentesség és költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján a perben a feleket tárgyi költségfeljegyzési jog illette meg. A feljegyzett és az az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési eljárási illeték a Pp. 102. § (1) bekezdése értelmében az állam terhén marad, tekintettel arra, hogy az eredménytelenül fellebbező és így peresztes alperest 5. § (1) bekezdés n) pontja alapján személyes illetékmentesség illette meg.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s. k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s. k. bíró